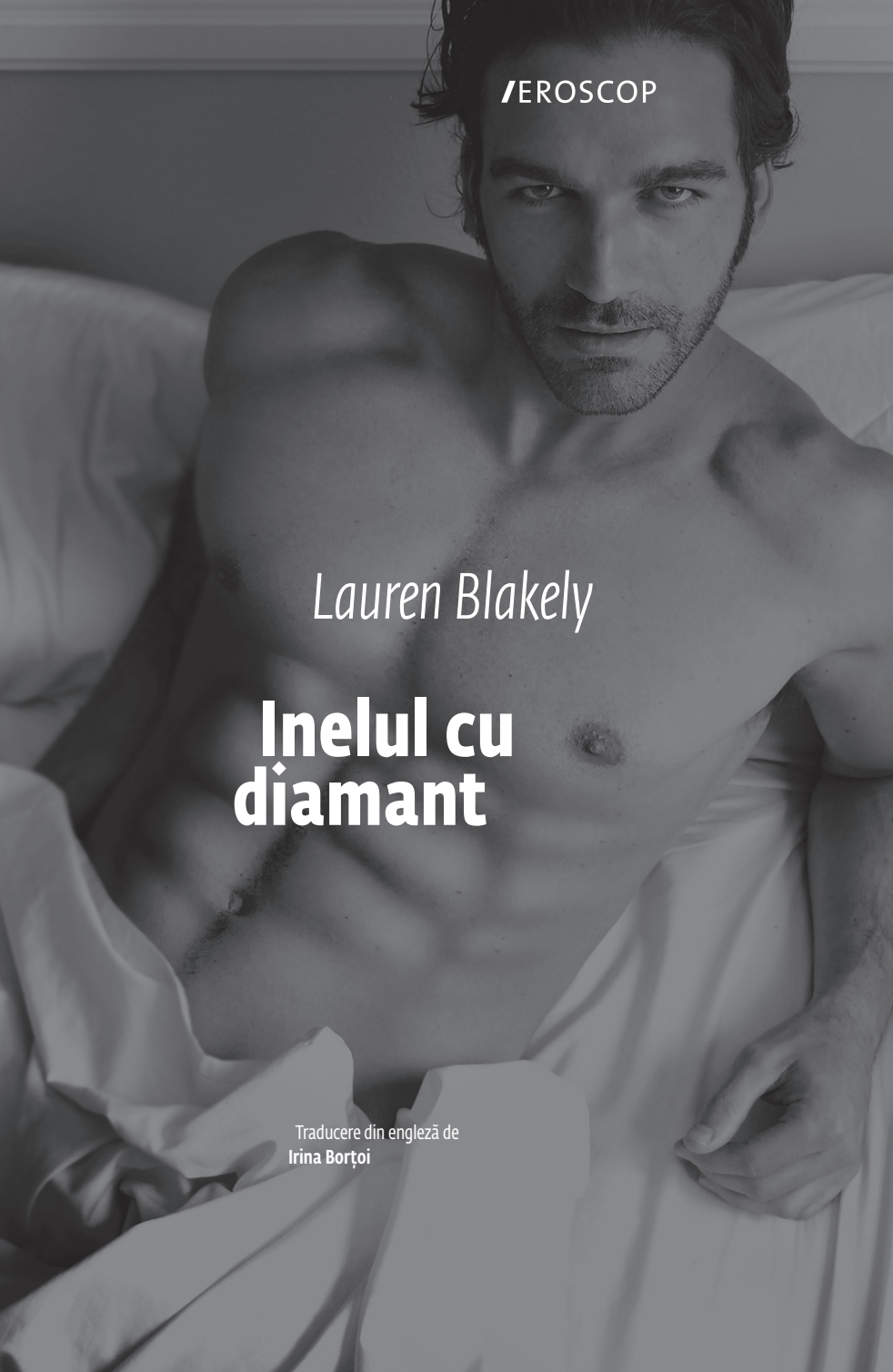

/EROSOP

Lauren Blakely

Inelul cu diamant

Traducere din engleză de
Irina Borțoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă:
Faber Studio
Foto copertă: CURAphotography/Shutterstock.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Botezatu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKELY, LAUREN
Inelul cu diamant / Lauren Blakely ; trad. din engleză de
Irina Borțoi. - București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0679-0

I. Borțoi, Irina (trad.)

821.111

Titlul original: The Big Rock
Autor: Lauren Blakely

Copyright © 2016 by Lauren Blakely

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and
Wolfson Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Despre

Nu doar mișcarea oceanului contează, doamnelor. Cu siguranță, importantă e și MĂRIMEA vaporului.

Iar eu funcționez la turație maximă. De fapt, am TOT ce-mi trebuie. Un corp beton, minte suficientă, bani și o sculă mare.

Poate credeți că sunt un nesimțit. Așa s-ar părea, nu-i așa? Sunt sexy ca un zeu, bogat ca un magnat, isteț ca dracu' și dotat ca un cal.

Nu ați mai auzit până acum o poveste ca a mea. Sigur, poate sunt un playboy, așa cum scriu despre mine tabloidele din New York. Dar eu sunt playboy-ul care chiar e un tip de treabă. Ceea ce mă face unic.

Singura problemă e că tata vrea să mă potolesc puțin. Sunt niște investitori conservatori în oraș, care vor să-i cumpere magazinul de bijuterii de pe Fifth Avenue, așa că vrea nu doar să-mi țin gura, ci și să par genul de băiat serios și la locul lui. În regulă. Pot să fac asta pentru tata. La urma urmei, lui trebuie să-i mulțumesc pentru bijuteriile familiei. Așa că o rog pe prietena mea cea mai bună, care îmi este și parteneră de afaceri, să-mi fie logodnică săptămâna următoare.

Charlotte acceptă imediat. Are și ea motivele ei să accepte să poarte inelul ăsta cu diamant.

Și toată prefăcătoria asta a noastră în public lipsește cu desăvârșire în dormitor, fiindcă Charlotte nu se poate preface deloc când scoate țipetele ale orgasmice care îi dau fiori și fac geamurile să zăngăne, atunci când o urc pe noi culmi ale fericirii între cearșafuri.

Iar eu se pare că nu pot să mă prefac că nu simt cu adevărat ceva pentru ea.

În ce dracu' m-am băgat cu... inelul ăsta cu diamant?

Dedicație

Această carte îți este dedicată, Helen Williams, pentru ziua în care ți-am dat un mesaj și te-am întrebat dacă poți face un R să arate ca un C. Ție ți-a ieșit perfect, Helen, și din acest motiv există această carte. Și, ca întotdeauna, dragii mele prietene Cynthia.

Prolog

Am o sculă dată naibii.

Dar nu mă crede pe cuvânt. Gândește-te la toate realizările sale.

Mai întâi, să începem cu ce e evident.

Mărimea.

Sigur, unii oameni spun că mărimea nu contează. Știți ce cred eu? *Că oamenii ăștia mint.*

Nu vrei un diamant mărunțel pe deget când poți să ai unul de trei carate. Nu vrei o hârtie de un dolar când poți avea una de o sută. Și nu vrei să călărești un ponei minuscul când poți să urci pe o sculă colosală la un rodeo al plăcerii.

De ce? Pentru că mai mare înseamnă mai bun. E mult mai distractiv. Îți poate spune orice femeie care a fost nevoită să întrebe măcar o dată: „A intrat?”

Pe mine n-a trebuit să mă întrebe așa ceva nicio femeie.

Probabil vă întrebați deja cât de mare e de fapt. Hai să fim serioși. Un gentleman nu vorbește despre genul acesta de lucruri. Poate fut eu ca un zeu, dar rămân un gentleman. Îți deschid ușa înainte să-ți

desfac picioarele. Îți țin haina, îți plătesc cina și te tratez ca pe o regină în pat și nu numai.

Dar înțeleg ce zici. Vrei să ai o imagine în minte. O reprezentare în centimetri după care să poțezi. În regulă. Imaginează-ți asta. Gândește-te la scula fanteziilor tale; a mea e mai mare.

Să trecem la aspect. Să fim serioși. Unele scule sunt al dracului de urâte. N-o să stau acum să spun de ce. Știi și tu, iar când vine vorba de cel mai bun atu al meu, nu vreau să te gândești decât la cuvintele astea: lungă, groasă, netedă, tare. Dacă maeștrii Renașterii ar fi sculptat scule, a mea ar fi fost modelul pentru toate.

Dar sincer acum, nimic din toate astea n-ar conta dacă scula mea n-ar avea cea mai mare calitate dintre toate.

Performanța.

La urma urmei, scula unui bărbat ar trebui să fie apreciată după numărul de orgasme pe care le oferă. Nu vorbesc de ce-ți provoci singur. Asta înseamnă să trișezi. Vorbesc despre orgasmele care fac o femeie să-și arcuiască spatele, să-și strângă degetele de la picioare, să-i zângăne ferestrele... Să i se zguduie lumea din temelii.

Câtă plăcere a oferit scula mea? Nu dau din casă, dar vă spun doar atât. Scula mea are numai rezultate grozave.

De-asta e îngrozitor că trebuie s-o trag pe dreapta.

Capitolul 1

Bărbații nu înțeleg femeile.

Așa e viața.

Cum e ăla.

Tipul ăla din colțul barului meu. Stă cu cotul pe tejgheaua de metal, într-o poziție de genul *ia uite ce relaxat sunt eu*. Își mângâie mustața lungă și răsucită și se poartă de parcă ar fi cel mai bun ascultător din lume în timp ce-i vorbește o brunetă sexy, cu ochelari cu rame roșii, pătrate. Dar ideea e că se holbează la balcoanele ei.

Sigur, bruneta are țâțe mișto. Și când spun „mișto“ mă refer la faptul că ar putea avea propriul cod poștal.

Dar hai să fim serioși.

Ochii ei sunt mai sus. Și ori te uiți în ei, ori femeia o să-și ia picioarele la spinare.

Termin de turnat bere unuia dintre clienții noștri obișnuiți, un om de afaceri care vine pe aici o dată pe săptămână. Arată de parcă

ar spune *am un șef nasol fiindcă mă pune să călătoresc*, iar eu, cel puțin, îl pot ajuta cu băutura.

— Asta e din partea casei. Noroc! zic eu, întinzându-i paharul.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o toată ziua, spune el cu un tremur ușor al buzelor, înainte să dea peste cap jumătate de pahar și să trântască pe tejghea un bacșiș de trei dolari.

Mișto! Barmanii de aici, care depind de bacșișuri, o să aprecieze. Dar Jenny a trebuit să plece mai devreme pentru că sora ei avea un fel de criză, așa că mă ocup eu de ultimii clienți, în timp ce partenera mea de afaceri, Charlotte, se ocupă de contabilitate.

În clipa în care Mustăciosul se apleacă spre Ochelaristă, ea se dă înapoi, clatină din cap și își ia poșeta, îndreptându-se către ieșire.

Da. Aș putea să fiu ghicitor dacă specialitatea mea ar fi să prezic când „o să marcheze” un bărbat și când nu. Cel mai adesea, șansele nu sunt deloc în favoarea tipului, pentru că face cele mai frecvente greșeli într-un bar. Cum ar fi, să înceapă o conversație cu o replică stupidă de agățat. „Crezi în dragoste la prima vedere sau trebuie să mai trec o dată pe lângă tine?” sau „Bună, am un prezervativ și din păcate expiră peste două ore. Ce zici, profităm de el?” Da, nici mie nu mi-a venit să cred ce aud. Sau ce zici de greșeala asta? Tipul cu ochi alunecoși, care nu se poate abține să nu se uite după alte femei. Cărei femei i s-ar părea flatant așa ceva?

Însă cea mai mare greșeală într-un bar e să *presupui*. Să presupui că vrea să stea de vorbă cu tine. Să presupui că o să vină cu tine acasă. Să presupui că o poți săruta fără permisiunea ei.

Știi ce se spune că se întâmplă când presupui ceva.

Dar eu?

Uită-te la diploma mea. Am dublă specializare, una în finanțe și cealaltă în limbajul femeilor — și am absolvit *summa cum laude*. Sunt ca o enciclopedie care înțelege ce vrea o femeie... și care îi oferă ce vrea. Am dobândit fluentă desăvârșită în limbajul corpului femeilor, în indiciile și gesturile lor.

Ca acum.

Charlotte tastează de zor la laptop și își mușcă ușor colțul buzei, concentrată. Traducerea: *Sunt ocupată, așa că nu mă deranja sau îți trag un pumn în figură.*

OK, fie. Nu e genul care să-ți tragă un pumn în figură. Dar ideea e că transmite „Nu mă deranja“ scris cu majuscule.

Mustăciosul, însă, nu citește, nu vorbește și nu scrie Limbajul Femeilor. Se plimbă pe lângă bar, pregătindu-se să acționeze. Crede că are o șansă cu ea.

Din locul în care mă aflu, în spatele barului, în timp ce șterg niște pahare, îl aud cum își drege glasul și se pregătește să o salute pe Charlotte.

Înțeleg de ce omului i s-a pus pata pe prietena mea cea mai bună. Charlotte e o zeiță de cel mai înalt rang. În primul rând, are părul blond și ondulat, și ochi căprui, profunzi. Majoritatea blondelor au ochii albaștri, așa că Charlotte primește puncte bonus pentru combinația fatală care te atrage în mod neașteptat.

În al doilea rând, are un fantastic simț al umorului sec.

În plus, e foarte isteată.

Dar Mustăciosul nu are habar de ultimele două lucruri. El știe doar că e superbă, așa că are de gând să-și facă jocul. Apucă scaunul de lângă ea și îi zâmbește larg, cu toți dinții. Charlotte tresare, uimită că tipul ăsta tocmai i-a invadat zona de lucru.

Știe să se descurce singură. Dar am făcut un pact acum mult timp și l-am reînnoit când am intrat împreună în afacerea cu barul. Am jurat să ne ajutăm reciproc și să ne jucăm rolul ori de câte ori unul dintre noi are nevoie de o iubită sau un iubit fals ca să scape elegant dintr-o situație dificilă.

E un joc pe care-l jucăm din facultate și funcționează de minune.

Funcționează și pentru că Charlotte și cu mine nu am fi niciodată un cuplu adevărat. Am prea multă nevoie de ea ca prietenă și, după cât de des am râs împreună sau mi-a plâns pe umăr, și ea are nevoie de mine. Încă un motiv pentru care tactica asta

e strălucită — amândoi știm că nu vom fi niciodată mai mult decât prieteni.

Dau ocol barului și mă duc direct la Charlotte, exact când Mustăciosul ajunge lângă ea, întrebând-o cum o cheamă, după ce el apucase deja să se prezinte.

Mă apropiu de ea și o mângâi pe spate, semn că e a mea. Semn că eu sunt cel care pune mâna pe corpul ăsta, care își trece degetele prin părul ăla blond și care se uită în ochii ei. Mă aplec spre el și îi arăt cel mai larg și stupid zâmbet, pentru că eu sunt norocosul care o ia acasă în scenariul ăsta.

— Numele logodnicei mele e Charlotte. Îmi pare bine să te cunosc. Eu sunt Spencer, îi zic, întinzându-i mâna.

Tipul strâmbă din nas, înțelegând că iar a dat greș în seara asta.

— Seară bună! mormăie el și țâșnește pe ușă afară.

Charlotte îmi face semn cu bărbia.

— Ia te uită! Căpitanul Logodnic în acțiune, spune ea, trecându-și o mână de-a lungul brațului meu și strângându-mi ușor bicepsul. Eu nici nu l-am văzut când a venit lângă mine.

— De-asta mă ai pe mine. Am ochi peste tot, spun eu în timp ce încui ușa din față.

Barul e gol acum. Suntem doar noi doi, la fel ca în atâtea alte seri la ora închiderii.

— Și de obicei ochii ăia scanează tot în căutarea unei femei disponibile, zice ea, aruncându-mi o privire care spune *te cunosc atât de bine*.

— Ce pot să zic? Îmi place să-mi antrenez bine ochii — așa cum fac și cu restul corpului, spun eu, bătându-mă pe abdomenul plat ca o scândură.

Moment în care Charlotte cascadează.

— Du-te la culcare, îi spun eu.

— Și tu ar trebui să te duci. Sau poate că nu. Probabil ai o întâlnire.

Nu e prea departe de adevăr. De obicei am.

Luna asta am cunoscut o gagică tare la sală. S-a antrenat mult, iar apoi s-a antrenat și mai mult cu mine când am răsturnat-o peste spătarul canapelei din apartamentul meu. Mi-a scris a doua zi, spunându-mi că are febră musculară și că i-a plăcut la nebunie. A zis că dacă ajung vreodată în Los Angeles, să o caut, fiindcă vrea să mă călărească din nou.

Sigur că vrea. După ce ai încercat filet mignon, nu vrei să revii la hamburger.

I-am salvat numărul de telefon. Nu se știe niciodată, nu? Nu-i nimic rău când doi adulți se simt bine într-o noapte și pleacă pe drumuri separate a doua zi dimineață, cu un pas mai vioi datorită orgasmelor multiple oferite.

Așa ar trebui să fie. Prima regulă a întâlnirilor amoroase este asta — întotdeauna oferă-i întâi plăcere femeii, ideal ar fi de două ori, înainte să ai orgasm. Următoarele două reguli sunt la fel de simple — nu te atașa și nu fi niciodată nesimțit. Îmi urmez propriile reguli, iar ele mi-au făcut viața frumoasă. Am 28 de ani, sunt singur, bogat, sexy și un gentleman. Nu-i nicio surpriză când mi-o trag.

Dar în seara asta, scula e trasă pe dreapta. Ne culcăm devreme.

Clatin din cap ca răspuns la întrebarea lui Charlotte și continui să șterg teighelele.

— Nu, la șapte jumate iau micul dejun cu tata și un tip căruia încearcă să-i vândă magazinul. Trebuie să fiu odihnit și pregătit să impresionez.

Charlotte îmi arată ușa.

— Hai, du-te și fă-ți somnul de frumusețe, Spencer. Închid eu.

— Nu prea cred. Am venit să-i țin locul lui Jenny. Du-te tu acasă. Îți chem un taxi.

— Știi că locuiesc în New York de cinci ani, da? Știu cum să chem un taxi noaptea târziu.

— Știu foarte bine cât de independentă ești. Dar nu-mi pasă. Te trimit acasă. Orice faci aici poți să faci și în apartamentul tău, îi spun, aruncând cârpa de spălat vase în chiuvetă. Stai! Nu te temi că

Bradley Boul Bălții dă târcoale pe hol încercând să-ți ofere flori la ora asta din noapte?

— Nu. De obicei își programează scuzele în timpul zilei. Ieri mi-a trimis un urs de pluș de un metru înălțime, care ține în brațe o inimă roșie de satin pe care scrie „Iartă-mă“. Ce naiba să fac cu el?

— Să i-l trimiți înapoi. La birou. După ce ai scris „NU“ cu ruj roșu pe inima de satin.

Fostul iubit al lui Charlotte e unul dintre cei mai mari nesimțiți, iar Charlotte n-o să se împace în veci cu el. Ridic o mână.

— Stai! Există vreo șansă ca ursul ăsta să aibă un deget mijlociu? Charlotte râde.

— Asta chiar e o idee bună. Mi-aș dori doar să nu știe tot blocul întreaga poveste.

— Știu. Mi-aș dori să nu mai dai ochii cu el în vecii vecilor.

Îi chem un taxi, o pup pe obraz și o trimit acasă. După ce închid, mă duc în apartamentul meu din West Village aflat la etajul șase al unei clădiri grozave din gresie brună, cu o terasă de la care văd tot sudul Manhattanului. Perfect într-o noapte de iunie ca asta.

Îmi arunc cheile pe măsuta de la intrare și citesc cele mai recente mesaje din telefon. Râd când sora mea, Harper, îmi trimite o fotografie dintr-o revistă de scandal, una de acum câteva săptămâni, cu mine și femeia sexy de la sală când ne plimbam prin oraș. Se pare că e o instructoare de fitness pentru vedete într-un *reality show*. Iar eu sunt „cunoscutul playboy de New York“ — m-au numit la fel și când am fost văzut luna trecută cu o tipă atrăgătoare, *chef* bucătar, la deschiderea unui restaurant în Miami.

În seara asta, însă, sunt băiat cuminte.

Mâine, nu promit nimic.

Capitolul 2

Cămașă elegantă. Cravată. Pantaloni gri-cărbune. Păr șaten-închis, ochi verzi, maxilar evidențiat.

Da, e bine.

Sunt foarte mulțumit de mine în această dimineață de vineri și dacă aș fi un tip dintr-un film prost, mi-aș face un semn în oglindă, ridicând degetul mare de la ambele mâini.

Dar, sincer, nu sunt genul ăsta de tip. Adică, vreau să spun, cine face așa?

În schimb, mă întorc către motanul meu, Fido, și îl întreb ce părere are. Răspunsul lui e simplu — pleacă șanțos, cu coada ridicată.

Fido și cu mine avem o înțelegere: eu îi dau de mâncare, iar el nu-mi strică nicio combinație. A apărut pe balconul meu cu un an în urmă, mieunând la ușa glisantă de sticlă. Avea un medalion pe care scria „Prințesa Poppy“. M-am uitat la zgarda lui și am descoperit că era al bătrânei drăguțe din clădire, care tocmai se mutase pe lumea cealaltă. Bătrânica aceea drăguță crezuse că e mătă, nu motan. Nu lăsase în urmă pe nimeni și nici instrucțiuni pentru ce era de făcut

cu motanul. L-am luat în casă, i-am aruncat zgarda roz cu sclipici și i-am dat un nume demn de bărbăția lui.

E o relație din care amândoi avem de câștigat.

Așa cum va fi mâine noapte. Fido nu se va enerva și nu se va plânge când voi veni acasă târziu. Pentru că mă aștept să vin acasă pe șapte cărări la orele mici ale dimineții. În seara asta lucrez, dar Jenny revine în tură mâine, iar eu trebuie să-l scot în oraș pe amicul meu Nick să sărbătorim. Serialul lui de televiziune a dat lovitura, iar el va produce încă un sezon la Comedy Nation, și avem de gând să bem la o cârciumă din Gramercy Park. În plus, acolo e o barmaniță focoasă cu care am vorbit de câteva ori. O cheamă Lena și face un Harvey Wallbanger¹ grozav, așa că s-a trecut în lista mea de contacte cu numele băuturii. Mă rog, numai cu ultimele litere. *Bang Her.*²

Sună destul de promițător, iar prin „promițător“ vreau să spun „sigur“.

O iau din loc și mă îndrept spre centru cu metroul către Upper East Side, unde stau ai mei. Da, sunt înstăriți, dar — ce să vezi! — nu sunt niște nesimțiți. Chiar așa e. Asta nu-i povestea unui tip cu un tată bogat și cretin și o mamă rece și arțăgoasă. E povestea unui tip căruia îi plac părinții lui și pe care ei îl plac la rândul lor. Și ghici ce? Părinții mei se plac unul pe celălalt.

De unde știi?

Păi, nu sunt surd. Nu, n-am auzit *aia* când eram mic. Dar am auzit-o pe mama fluierând veselă câte un cântecel în fiecare dimineață când se trezea. Am învățat niște lecții valoroase de la ei. Soție fericită = viață fericită, și un mod de a face o femeie fericită e în dormitor.

Astăzi, însă, treaba mea e să-l fac pe tata fericit, iar tata vrea ca toți copiii lui să fie prezenți la această întâlnire de la micul dejun,

1 Cocktail cu vodcă, lichior Galliano și suc de portocale. (N.r.)

2 „Trage-i-o“, în engleză. (N.t.)

inclusiv soră-mea, Harper. Vine spre mine pe Eighty-Second Street, cu părul ei roșu ca un cearșaf în flăcări. Când ajunge lângă mine, se preface că vrea să-mi scoată o monedă din spatele urechii.

— Uite ce-am găsit. Stai! Ce-i asta?

Își pune mâna în spatele celeilalte urechi și-mi arată un tampon.

Mimând uimirea, își duce mâna la gură.

— Spencer Holiday, ai tampoane la tine? Când a început să-ți vină ciclul?

Mă bufnește râsul.

Apoi se preface că-mi scoate din urechea cealaltă o pastilă mică.

— Ah, ia uite, un ibuprofen pentru când ai crampe.

— Bună asta, zâmbesc eu. O faci și la toate petrecerile copiilor?

— Nu, îmi face Harper cu ochiul. Dar trucurile astea le fac pe mame să mă rezerve cu șase luni în avans.

Mergem împreună spre restaurantul de pe Third Avenue, una dintre acele străzi perfecte din New York cu case din cărămidă brun-roșiatică, cu verande late și copaci cu ramuri bogate, din trei în trei metri. Arată ca platoul de filmare al unei comedii romantice.

— Și ce mai face cunoscutul playboy al orașului? Am auzit că acea Cassidy Winters a zis că ești cel mai bun din câți a avut în ultimii ani.

Mă încrunt.

— Cine-i asta?

Harper își dă ochii peste cap.

— Instruitoarea sexy cu care ai apărut în ziare. Ți-am trimis poza aseară. N-ai citit descrierea pozei?

Clatin din cap.

— Neah. În plus, asta a fost acum o mie de ani.

Ceea ce înseamnă câteva săptămâni în lumea întâlnirilor amoroase.

— Se pare că încă te laudă.

— Atunci se pare că o să-i șterg numărul.